

Σκοτεινή Συνάντηση (1988)

Τι θλίψη αλήθεια...

Να κοιτάς στο παρελθόν και να θυμάσαι τον εαυτό σου να γεννά όνειρα...

Να θυμάσαι ακόμα, μετά από 45 χρόνια, τα μάτια

και μέσα τους την υπόσχεση που έδινες μπροστά στον καθρέπτη...

Όχι εσύ δεν θα ήσουν σαν όλους τους άλλους τους εξασφαλισμένους....

Εσύ θα υπερασπιζόσουν τα όνειρά σου.

Θα τα γεννούσες και θα ζούσες μέσα από αυτά.

Τι απύθμενη θλίψη...

Εσύ που τα ονειρεύτηκες και που κατάφερες να τα γεννήσεις,

τελικά εσύ να τα σκοτώνεις...

Και τι ειρωνεία...

Το τραγούδι αυτό το είχα γράψει στα 16 μου.

Κάτι φοβόμουν... κάτι ένιωθα...

Μα το μυαλό μου πήγαινε σε αποτυχίες αλλιώςτικες...

Μία συμβατική δουλειά, μία αδιάφορη ζωή με τα σχέδια ματαιωμένα...

Μα όχι... αυτό το φρικτό πρόωρο τέλος, δεν θα μπορούσα ποτέ μου να το

φανταστώ...

Μάλλον γιατί δεν έστρεψα αρκετά τον φόβο στον καθρέπτη...

Δεν φοβήθηκα αρκετά αυτή την ίδια την επιθυμία του ονείρου

και την ανυπαρξία των ορίων της...

Σκοτεινή συνάντηση

Μετά από χρόνια σε συνάντησα

να έχεις πέσει στην παγίδα

μόλις σε είδα αγανάκτησα

το παρελθόν για λίγο είδα

Μου 'λεγες τότε "Δεν μπορεί εγώ

σαν τους πολλούς να καταλήξω,

μες στην ανίας τον τρελό ρυθμό

μία ζωή να χαραμίσω"

Μου 'λεγες "Όχι, δεν θα γίνω σαν

όλους αυτούς τους γελασμένους.

που απ'τη ζωή δεν ξέρουν τι ζητάν,

όλους τους εξασφαλισμένους"

"Να μου το θυμηθείς", μου είχες πει

"όταν θα είμαστε μεγάλοι,

θα ζήσω όπως έχω ονειρευτεί

εκεί μέσα στην θέλησης τα βάθη"

Και να 'σαι τώρα εκεί απέναντι,
σ' ένα γραφείο καθισμένος
Δεν το πιστεύω ότι είσαι εσύ,
στην εργασία σου προσηλωμένος

Σε ρώτησα τότε για τη ζωή,
για τα όνειρα τα παλιά σου
είπες σκυφτός "Δεν ήτανε γραφτό",
έλαμψε δάκρυ στη σκιά σου

Μα,
"Να μου το θυμηθείς", μου είχες πει
"όταν θα είμαστε μεγάλοι,
θα ζήσω όπως έχω ονειρευτεί
εκεί μέσα στην θέλησης τα βάθη"